

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Karolina Siwierska (spr.)

Sędziowie: SSO Paweł Spaleniak

SSO Magdalena Grzybek

Protokolant: St. prot. sąd. Agnieszka Klimczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu A. O.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 16. 09. 2014 r., 6. 05. 2015 r. w P.

sprawy z wniosku D. L.

o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od dnia 4 marca 2005 r. do dnia 2 maja 2005 r. w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt III K 50/08

1. na podstawie art. 552 § 4 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy D. L. kwotę 40.000 zł (słownie: czterdzieści tysięcy złotych 0/100) tytułem zadośćuczynienia,
2. w pozostałym zakresie wniosek oddala,
3. na podstawie art. 554 § 2 k.p.k. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,
4. na podstawie § 2 ust. 2 w zw. z § 14 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy D. L. kwotę 120,00 zł (słownie: sto dwadzieścia złotych 0/100) tytułem zastępstwa adwokackiego.

SSO Paweł Spaleniak SSO Karolina Siwierska SSO Magdalena Grzybek

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 6. 06. 2014 r. pełnomocnik D. L. wniósł o zasądzenie na rzecz wnioskodawcy kwoty 500.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie w sprawie Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, sygn. akt III K 50/08. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł.

W uzasadnieniu pisma pełnomocnik wnioskodawcy wskazał, że w dniu 4. 03. 2005 r. D. L. został zatrzymany do sprawy Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu, sygn. akt 1 Ds. 82/05 w miejscu swojego zatrudnienia - tj. w Komisariacie Policji w P.. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5. 03. 2005 r., sygn. akt XXIII Kp 640/05 został tymczasowo aresztowany od dnia 4. 03. 2005 r. do dnia 4. 04. 2005 r. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 31. 03. 2005 r., sygn. akt II Kp 160/05 środek ten przedłużono do dnia 4. 05. 2005 r. Dopiero postanowieniem z dnia 2. 05. 2005 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda uchylił wobec wnioskodawcy tymczasowe aresztowanie. D. L. przebywał w areszcie w okresie od 4. 03. 2005 r. do 2. 05. 2005 r. Wnioskodawcy przedstawiono zarzuty z art. 228 § 1 k.k. oraz z art. 263 § 2 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-

Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 13. 11. 2008 r., sygn. akt III K 50/08 wnioskodawcę uniewinniono od zarzutów nr I, IV i VIII, natomiast uznano go za winnego zarzutów nr II, III, V, VI, VII. W wyniku wniesionej na korzyść wnioskodawcy apelacji wyrok Sądu I instancji uchylono w zaskarżonej części, a sprawę przekazano do ponownego rozpoznania. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 28. 01. 2013 r., sygn. akt II K 866/09 uniewinniono D. L. od wszystkich zarzucanych mu czynów. Pełnomocnik wskazał, że wnioskodawca jako policjant przebywając w areszcie spotykał się z niechęcią ze strony współosadzonych, co negatywnie na niego wpływało. W wyniku tymczasowego aresztowania wnioskodawca podupadł na zdrowiu, wskutek czego został uznany za inwalidę II grupy niezdolnego do pracy w Policji. Przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania wnioskodawca był szanowany w swoim otoczeniu, natomiast jego aresztowanie zszargało mu dobrą opinię. Wobec tego, że zastosowanie tymczasowego aresztowania uniemożliwiło wnioskodawcy dalszą pracę i zniweczyło jego plany zawodowe, kwota 500.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia nie jest wygórowana.

Na rozprawie w dniu 16. 09. 2014 r. wnioskodawca sprecyzował, że wnosi o zasądzenie kwoty 250.000 zł tytułem odszkodowania i kwoty 250.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. L. przed tymczasowym aresztowaniem prowadził ustabilizowane życie zawodowe i rodzinne. Pełnił funkcję Komendanta Komisariatu Policji w P., był żonaty, miał 36 lat. Został zatrzymany w dniu 4. 03. 2005 r. w miejscu pracy. Tego samego dnia został przesłuchany w charakterze podejrzanego o cztery przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i dwa przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5. 03. 2005 r., sygn. akt XXIII Kp 640/05 D. L. został aresztowany na okres 1 miesiąca, tj. od dnia 4. 03 2005 r. do dnia 4. 04. 2005 r. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 31. 03. 2005 r., sygn. akt II Kp 160/05 przedłużono tymczasowe aresztowanie zastosowane wobec wnioskodawcy o kolejny miesiąc, tj. do dnia 4. 05. 2005 r. Oba postanowienia w ustawowych terminach zaskarżył obrońca wnioskodawcy, jednak nieskutecznie. Postanowieniem Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda z dnia 2. 05. 2005 r., sygn. akt 1 Ds. 82/05 wobec wnioskodawcy uchylono tymczasowe aresztowanie i zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych.

Aktem oskarżenia Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu z dnia 29. 09. 2005 r., sygn. akt I Ds. 82/05 D. L. został oskarżony o pięć przestępstw z art. 228 § 1 k.k., dwa przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. oraz jedno przestępstwo z art. 263 § 2 k.k. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 13. 11. 2008 r., sygn. akt III K 50/08 wnioskodawca został uniewinniony od popełnienia dwóch przestępstw z art. 228 § 1 k.k. i jednego przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., uznano go zaś za winnego trzech przestępstw z art. 228 § 1 k.k. i dwóch przestępstw z art. 228 § 3 k.k. Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca wnioskodawcy. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 8. 10. 2009 r., sygn. akt IV Ka 957/09, uchylono ww. wyrok w zaskarżonej części i przekazano sprawę wnioskodawcy do ponownego rozpoznania. Następnie sprawa toczyła się przed Sądem Rejonowym w Gnieźnie pod sygn. akt II K 866/09. Wyrokiem z dnia 28. 01. 2013 r. wnioskodawca został uniewinniony od popełnienia pozostałych przestępstw, a Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 26. 11. 2013 r., sygn. akt IV Ka 926/13 utrzymał w mocy wyrok Sądu I instancji. Tym samym wnioskodawca został uniewinniony od wszystkich zarzucanych mu w akcie oskarżenia Prokuratury Rejonowej Poznań-Wilda w Poznaniu z dnia 29. 09. 2005 r. czynów.

Przed zastosowaniem tymczasowego aresztowania wnioskodawca cierpiał na dolegliwości układu krążenia, miał nadciśnienie, nadwagę i zachodziło wobec niego podejrzenie cukrzycy. Wnioskodawca został zatrzymany na terenie Komisariatu Policji w P., w obecności swoich kolegów z pracy. W okresie tymczasowego aresztowania wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 50 %, które po jego prawomocnym uniewinnieniu zostało spłacone w pozostałej części. Przebywając w areszcie śledczym był on odizolowany od pozostałych współwięźniów, jednak słyszał jak krzyczeli do niego wulgarnie go znieważając i pukali w ścianę jego celi, co utrudniało mu sen. Warunki, w których przebywał były w jego odczuciu niekomfortowe. Wnioskodawca w wyniku tymczasowego aresztowania przerwał studia na uczelni wyższej, a po jego uwolnieniu już do nich nie powrócił. Na wolności spotkał się z ostracyzmem społecznym i niechęcią ze strony otoczenia. Nie wrócił również do pracy zawodowej, co było związane ze stosowaniem wobec niego

środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w wykonywaniu czynności służbowych, a następnie zakończeniem pracy w Policji z dniem 30. 04. 2006 r. z powodu złego stanu zdrowia w postaci: nadciśnienia tętniczego, dławicy piersiowej stabilnej, zaburzeń adaptacyjnych depresyjnych znacznie upośledzających sprawność ustroju. Ponadto u wnioskodawcy stwierdzono otyłość w stopniu znacznym. Schorzenia w postaci nadciśnienia tętniczego, dławicy bolesnej i zaburzeń depresyjnych skutkowały orzeczeniem wobec wnioskodawcy kategorii zdrowia D, wykluczającej służbę w Policji. Zaburzenia depresyjne były skutkiem osadzenia wnioskodawcy w areszcie, natomiast schorzenia w postaci nadciśnienia tętniczego, dławicy piersiowej stabilnej oraz otyłości znacznego stopnia wystąpiły niezależnie od izolacji penitencjarnej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo zeznań wnioskodawcy D. L. (k. 60-64|),

- pisemnych opinii: biegłych lekarzy P. Ś., S. P. (k. 84-91), biegłych psychiatrów W. R., I. K. (k.107-112),

- dokumentów ujawnionych i zaliczonych w poczet dowodów na rozprawie w dniu 6. 05. 2015 r. (k. 143).

Wnioskodawca D. L. przesłuchany na rozprawie zeznał na okoliczność przebiegu jego zatrzymania, warunków pobytu w areszcie śledczym i związanych z tym przeżyć psychicznych oraz konsekwencji zawodowych i społecznych tymczasowego aresztowania.

Zeznania wnioskodawcy okazały się wiarygodne jedynie częściowo. Sąd dał im wiarę w zakresie dotyczącym przebiegu zatrzymania, warunków panujących w areszcie, stanu psychicznego wnioskodawcy w tym czasie oraz jego relacji ze współwięźniami. Zeznania odnośnie przebiegu zatrzymania wnioskodawcy znalazły potwierdzenie w dokumentach w postaci protokołu zatrzymania i postanowieniach sądów w przedmiocie tymczasowego aresztowania oraz zasadach doświadczenia życiowego. Niewątpliwie zatrzymanie wnioskodawcy będącego funkcjonariuszem Policji na komisariacie czyli w miejscu jego pracy było dla niego wyjątkowo upokarzające i zawstydzające. Dla Sądu oczywiste było również to, że przebywając w areszcie wnioskodawca spotykał się ze szczególną niechęcią ze strony współosadzonych mających świadomość, iż wnioskodawca jest funkcjonariuszem Policji. Nie ma również podstaw do zanegowania twierdzeń wnioskodawcy, iż odczuwał on dyskomfort w związku z warunkami panującymi w miejscu osadzenia. Wnioskodawca bowiem, przed zastosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania mieszkał w normalnych, komfortowych warunkach adekwatnych do jego zarobków i pozycji zawodowej. Nagłe osadzenie go w bardzo skromnych warunkach aresztu śledczego z pewnością musiało być dla niego nieprzyjemnym doświadczeniem. Za wiarygodne uznać należy również twierdzenie wnioskodawcy, iż po opuszczeniu aresztu spotykał się z niechęcią ze strony otoczenia albowiem doświadczenie życiowe wskazuje, że izolacja penitencjarna jest społecznie stygmatyzująca. Za wiarygodne Sąd uznał również stwierdzenie wnioskodawcy, iż w wyniku tymczasowego aresztowania zachorował na depresję, co znacznie obniżyło jego aktywność życiową, a w szczególności uniemożliwiło mu kontynuowanie studiów wyższych. W tym bowiem zakresie zeznania wnioskodawcy znalazły potwierdzenie w opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 3. 03. 2015 r., w której wskazano, że wnioskodawca cierpi na zaburzenia nerwicowe i lękowo-depresyjne spowodowane jego tymczasowym aresztowaniem.

Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom wnioskodawcy w zakresie w jakim wskazywał na związek swoich pozostałych schorzeń z faktem tymczasowego aresztowania, co jego zdaniem skutkowało utratą zdolności do służby w Policji. Z opinii sądowo-lekarskiej z dnia 19. 12. 2014 r. jasno wynika, że problemy zdrowotne wnioskodawcy w postaci nadciśnienia tętniczego i dławicy piersiowej (duszniczy bolesnej), które skutkowały orzeczeniem o jego niezdolności do służby w Policji i zakończeniem stosunku pracy wynikały ze znacznej otyłości wnioskodawcy. Jak wskazano w opinii ten rodzaj otyłości jest schorzeniem wieloczynnikowym, rozwijającym się długotrwale i nie może być uznany jedynie za rezultat osadzenia w areszcie. Również wyliczenie wysokości szkody wskazanej przez wnioskodawcę budzi wątpliwości. Sprowadza się ono bowiem do stwierdzenia, iż gdyby nie tymczasowe aresztowanie, to wnioskodawca pracowałby w Policji jeszcze „około 10, 15 lat”, co przyniosłoby mu „około 1.000.000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę”.

Za wiarygodne i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy Sąd uznał opinie pisemne powołanych w sprawie biegłych lekarzy albowiem ich wiedza, doświadczenie zawodowe oraz bezstronność nie budziły wątpliwości. Opinie były jasne, pełne i nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, a zatem spełniały wszelkie wymagane kryteria wiarygodności.

Za wiarygodne Sąd uznał również dokumenty zebrane w aktach sprawy albowiem ich treść i autentyczność nie nasuwały wątpliwości stron, ani Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek okazał się zasadny jedynie częściowo.

Zgodnie z art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 552 § 1 k.p.k., oskarżonemu wobec którego stosowano niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, wynikłe z wykonania wobec niego wspomnianego środka przymusu. Odpowiedzialność Skarbu Państwa za niewątpliwie niesłuszne aresztowanie oparta jest na zasadzie ryzyka, a nie na zasadzie winy, co powoduje, że niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest także tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 27 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie powodujące dolegliwość, której zatrzymany nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999 r., sygn. akt I KZP 27/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 2002 r., sygn. akt III KKN 452/99). Należy zwrócić również uwagę na fakt, iż w trybie art. 552 § 4 k.p.k. nie wystarczy ustalenie, że aresztowanie było niesłuszne, należy bowiem ustalić wysoki stopień owej niesłuszności, to jest stwierdzić, że było "niewątpliwie" niesłuszne. Trzeba również zaznaczyć, że nie jest wykluczone uznanie, iż tymczasowe aresztowanie zastosowane w sprawie, w której zapadł wyrok uniewinniający, nie będzie miało "niewątpliwie niesłusznego" charakteru w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., może to wszakże nastąpić tylko w wyjątkowych przypadkach i zawsze wymaga wykazania szczególnych okoliczności, które ze względu na zawinione i celowe zachowanie samego oskarżonego usprawiedliwiały mimo wszystko zastosowanie najbardziej dolegliwego środka zapobiegawczego (wyrok SN z dnia 30.10.2012 r., sygn. akt II KK 8/12).

W świetle powyższego uznać należy, iż tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w okresie od dnia 4. 03. 2005 r. do dnia 2. 05. 2005 r. miało niewątpliwie niesłuszny charakter albowiem wnioskodawca swoim zachowaniem w żaden sposób nie utrudniał toczącego się postępowania karnego oraz ostatecznie został prawomocnie uniewinniony od wszystkich zarzucanych mu czynów.

Powyższa konkluzja, przesądzająca o zaistnieniu odpowiedzialności cywilnej Skarbu Państwa w niniejszej sprawie, dała Sądowi możliwość rozpoznania wniosku D. L. odnośnie zakresu odszkodowania i zadośćuczynienia.

Roszczenia, o których mowa w art. 552 § 4 k.p.k. mają charakter cywilno-prawny zatem na tle regulacji wyrażonej w art. 6 k.c. poszkodowany powinien udowodnić zarówno podstawę jak i wysokość roszczeń (wyrok SA we Wrocławiu z dnia 23.10.2012 r., sygn. akt II AKa 295/12). W kwestiach z zakresu prawa materialnego nie uregulowanych w rozdziale 58 kodeksu postępowania karnego mają wprost zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego odnoszące się zwłaszcza do problematyki zasad ustalania szkody i krzywdy, w tym również w kwestiach związku przyczynowego. Zasadne jest zatem odwołanie się w tej materii do przepisu art. 361 § 1 k.c. (zob. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 19.09.2012 r., sygn. akt II AKa 247/12). Ponadto w zakresie spraw z rozdziału 58 k.p.k., ustalając związek przyczynowy pomiędzy tymczasowym aresztowaniem, a szkodą, należy skorzystać z testu warunku koniecznego (sine qua non). Pozytywny wynik tego testu, warunkujący ustalenie przedmiotowego związku przyczynowego, polega na konkluzji, iż gdyby tymczasowe aresztowanie nie zostało zastosowane, to do szkody by nie doszło (zob. wyrok SN z dnia 19. 06. 2013 r., sygn. akt V KK 454/12).

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego niniejszej sprawy należy wskazać, że wnioskodawca nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy jego tymczasowym aresztowaniem, a utratą pracy w charakterze

funkcjonariusza Policji, z czego wywodził zaistnienie szkody majątkowej uzasadniającej roszczenie odszkodowawcze w kwocie 250.000 zł.

Należy wskazać, że w dokumentacji medycznej jako przyczyny niezdolności do służby wnioskodawcy wskazano: nadciśnienie tętnicze, dusznicę bolesną oraz zaburzenia depresyjne. Zgodnie z opiniami biegłych lekarzy medycyny oraz lekarzy psychiatrów schorzenia w postaci nadciśnienia tętniczego oraz dusznicy bolesnej są następstwem skrajnej otyłości, która z kolei nie jest spowodowana tymczasowym aresztowaniem wnioskodawcy. Natomiast zaburzenia depresyjne są następstwem tymczasowego aresztowania wnioskodawcy. W ramach tych ustaleń wynik testu warunku koniecznego jest negatywny. Gdyby bowiem do tymczasowego aresztowania wnioskodawcy nie doszło, to co prawda nie wystąpiłyby u niego zaburzenia depresyjne skutkujące niezdolnością do służby, jednakże i tak wystąpiłyby zaburzenia somatyczne (nadciśnienie tętnicze i dusznica bolesna) skutkujące taką niezdolnością, a nie pozostające w związku z faktem tymczasowego aresztowania. Innymi słowy, nawet gdyby wnioskodawca nie został tymczasowo aresztowany, to i tak doszłoby do jego zwolnienia ze służby z powodu chorób występujących niezależnie od tymczasowego aresztowania.

Ponadto i niejako na marginesie należy wskazać na ogólnikowe i nieprecyzyjne wyliczenie wysokości szkody przedstawione przez wnioskodawcę. Wskazał on, że gdyby nie tymczasowe aresztowanie, uzyskałby dochód w kwocie około 1.000.000 zł przez okres 10-15 lat pracy. Tego rodzaju stwierdzenie, nieoparte żadną dokumentacją zdyskwalifikowane jest właśnie przez brak precyzji. Nie ma wątpliwości, że gdyby wnioskodawca nie został zwolniony ze służby z Policji to z pewnością uzyskiwałby jakiś dochód z tego tytułu, jednak to właśnie na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy precyzyjnego wykazania dokładnej, a nie szacunkowej wysokości tego dochodu, którego to ciężaru nie dźwignął. Nie należy zapominać, iż wnioskodawca był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, zatem tym bardziej powinien posługiwać się precyzyjnymi stwierdzeniami i zaprezentować dokładne wyliczenia szkody.

Następnie należy zauważyć, iż dla interpretacji pojęcia „zadośćuczynienie”, o jakim mowa w art. 552 § 4 k.p.k. zastosowanie znajdują przepisy kodeksu cywilnego, w szczególności zaś art. 445 § 2 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie musi być odpowiednie. Ustalenie jego wysokości należy zatem do sfery dyskrecjonalnej władzy sędziego. Jest tak dlatego, że ocena doznanej krzywdy z powodu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania jest trudna do skonkretyzowania w postaci kwoty pieniężnej. Ustalenie skali doznanej krzywdy wymaga rzetelnego rozważenia całokształtu okoliczności dotyczących czasu trwania izolacji, sytuacji rodzinnej, stanu zdrowia, wieku, skutków w sferze psychiki i utraty autorytetu w środowisku oraz ewentualnych innych okoliczności, na podstawie których jest możliwe zakreszenie granic odczucia krzywdy przez wnioskodawcę. Przy ustalaniu przez sądy wysokości zadośćuczynienia za krzywdę wyrządzoną niesłusznym pozbawieniem wolności, w tym za tymczasowe aresztowanie, należy brać pod uwagę wszystkie ustalone w sprawie okoliczności rzutujące na określenie rozmiaru krzywdy. Ponadto należy mieć na względzie również te ustalone okoliczności, które wiążą się z aktualną sytuacją dochodzącego zadośćuczynienia i wskazują, że niesłuszne pozbawienie go wolności oddziałuje wyraźnie na jego status społeczny i zawodowy, gdyż stanowi to element pokrzywdzenia go stosowaniem niesłusznego tymczasowego aresztowania. Zatem o rażącym naruszeniu zasad ustalenia odpowiedniego zadośćuczynienia mogłoby świadczyć przyznanie zadośćuczynienia symbolicznego, zamiast stanowiącego rekompensatę doznanej krzywdy, bądź też kwoty wygórowanej, prowadzącej do nieuzasadnionego wzbogacenia się tą drogą (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 13.09.2012 r., II AKa 174/12).

W niniejszej sprawie Sąd uznał, że rozmiar krzywdy jakiej wnioskodawca doznał wskutek niesłusznego tymczasowego aresztowania jest znaczny.

Sąd zaznacza jednak na wstępie, że wnioskodawca nie wykazał związku pomiędzy swoimi dolegliwościami somatycznymi niewątpliwie powodującymi cierpienie, a tymczasowym aresztowaniem. Z opinii biegłych lekarzy - co wskazano już we fragmencie uzasadnienia odnoszącym się do zagadnień odszkodowawczych - wynika, że zaburzenia somatyczne są następstwem skrajnej otyłości wnioskodawcy, nie wynikającej jednak z tymczasowego aresztowania.

Natomiast odnośnie stanu zdrowia psychicznego wnioskodawcy Sąd miał na względzie szereg szczególnych okoliczności spowodowanych tymczasowym aresztowaniem i potęgujących cierpienie wnioskodawcy. W momencie zatrzymania wnioskodawca był relatywnie młodym człowiekiem, prowadził ustabilizowane życie zgodne z normami społecznymi, w dobrych warunkach materialnych. Fakt izolacji penitencjarnej był więc dla niego szokiem. Był on funkcjonariuszem Policji, o czym wiedzieli współsądzeni. Skutkowało to koniecznością osadzenia wnioskodawcy w celi jednoosobowej, co uniemożliwiało mu kontakt z innymi ludźmi. Wobec wnioskodawcy współsądzeni stosowali groźby i wyzwiska, w nocy pukali w ścianę jego celi, co utrudniało wnioskodawcy sen. Po wyjściu z aresztu wnioskodawca, funkcjonujący w niewielkiej społeczności, spotykał się ze społecznym ostracyzmem. Trauma wynikająca z tymczasowego aresztowania doprowadziła wnioskodawcę do zaburzeń depresyjno-nerwicowych o znacznym nasileniu, które stale postępują.

Biorąc pod uwagę powyższe należy wskazać, że kwota 40.000 zł tytułem zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy w okresie od dnia 4. 03. 2005 r. do dnia 2. 05. 2005 r. spełnia wskazane wyżej kryteria i stanowi adekwatną rekompensatę za krzywdy, których doznał wnioskodawca w związku z niesłusznym tymczasowym aresztowaniem. Kwota ta jest znacznie wyższa od kwot zasądzanych w innych sprawach za zbliżone okresy pozbawienia wolności właśnie z uwagi na szczególne, opisane powyżej okoliczności potęgujące cierpienie wnioskodawcy.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w pkt 3 i 4 wyroku.

SSO Magdalena Grzybek SSO Karolina Siwierska SSO Paweł Spaleniak